



75th Internationale
Filmfestspiele
Berlin
Generation

ZEČI MASIP

REDATELJICA ĆEJEN ČERNIČ ČAMPAK



PERFO
PRODUCTION



LIST
production



SINOPSIS

U doba godine kada rijeke prijete poplavnim područjima, naizgled posložen život maturanta Marka uzburkat će dolazak Slavena, njegovog nekadašnjeg prijatelja i zabranjene ljubavi iz djetinjstva. Marko živi s roditeljima i mlađim bratom Fićom, dječakom s Down sindromom kojeg silno voli. Marko je sada sportaš, a po planu oca i budući automehaničar. Od trenutka kada se Slaven pojavi zbog sprovoda svoga oca, Marko će dati sve od sebe da zadrži fokus na sadašnjoj djevojci Petri i kvalifikacijskom turniru za kojeg se priprema. Kako je opasnost od nadolazeće kiše koja će donijeti štetu sve bliža i bliža, tako i nemir u Marku raste. I dok se cijelo selo pokušava obraniti od poplave gradeći zečje nasipe oko svojih domova, Marko pokušava izgraditi nasip oko sebe, braneći se od vlastitih emocija. Ali voda uvijek nađe put...



ZEBU MASIP

**INTERVIJU S
ČEJEN ČERNIĆ
ČANAK**



Nakon debitantskog filma, vrlo dobro prihvaćene dječje pustolovne avanture „Uzbuna na Zelenom Vrh“ odlučili ste sa „Zečjim nasipom“ ostati među mladima, ali ovaj put s puno kompleksnijom temom – istospolnom ljubavi koju okolina ne prihvaća. Kako ste se odlučili na taj korak?

Sa „Zečjim nasipom“ dogodila mi se potpuno neplanirana i neočekivana ljubav na prvi pogled, točnije na prvo čitanje. U to vrijeme, prije nešto više od 6 godina, razvijala sam jedan svoj scenarij i bila sam uvjerenjena kako nemam ni kapacitet ni interes za išta drugo. I onda mi je jednom prilikom producentica Ankica Jurić Tilić rekla da ima poseban i predivan scenarij Tomislava Zajeca. Dobro pamtim njene riječi „možda je to baš tvoj senzibilitet“ i jednako dobro pamtim da sam u tom trenu bila gotovo sigurna da ću ga odbiti, jer mi je fokus bio na nečem drugom. Slijedeća scena je na mom kauču. Čitam „Zečji nasip“ u jednom dahu, nakon toga dugo sjedim u tišini i plačem. To je poput onih fatalnih ljubavi koje te potpuno obuzmu. Osjećaj je bio jak i jasan – moram snimiti ovaj film. Ankica je bila u pravu. Inače, rad s mladima je nešto u čemu se pronalazim, a kako smatram da općenito nedostaje filmova koji se bave mladima, jako sam sretna što im sada možemo ponuditi upravo ovakav film.

Malo mjesto, veliki potencijal za katastrofu. Koliko je za „Zečji nasip“ bilo bitno ljubavnu priču dvojice mladića smjestiti u okruženje gdje svatko zna svakoga?

I je i nije. U malom mjestu pritisak za sve protagoniste puno je veći jer je teže sačuvati tajnu, brže i lakše se dolazi na stup srama, što djelomično opravdava likove roditelja u našem filmu. S druge strane, ovakve priče postoje posvuda i lako se mogu smjestiti i u veći grad i u drugu zemlju. Kada smo tijekom razvoja projekta susreli potencijalne partnere iz drugih zemalja na koprodukcijskom sajmu WEMW, od mnogih smo mogli čuti da itekako prepoznaju ovu priču. Često živimo u nekom svom balonu i skloni smo vjerovati da se tolerancija, prihvaćanje tuđih izbora i otvorenost podrazumijevaju. No, u stvarnosti nije baš tako.

Kako je izgledala vaša suradnja sa scenaristom, poznatim hrvatskim dramskim piscem Tomislavom Zajecom?

Jedna od stvari koje su me toliko snažno privukle je način na koji je Zajec napisao i tretirao likove. Svi su jako životni i živi. Kao gledatelji možemo pronaći određeno razumijevanje za svakoga od njih. Ako likove koji su, uvjetno rečeno, negativci u ovoj priči sagledamo otvorenog uma, možemo uvidjeti da djeluju iz straha, oni jednostavno ne znaju bolje ili drugačije. Jer tamo gdje strah preuzme, pogotovo strah od nepoznatog, ostaje jako malo prostora za razumijevanje. Kada sam ušla u projekt, scenarij je već bio gotov i funkcionirao je bez greške. Ankica i ja smo znale reći „možemo snimati sutra, samo da imamo lov“, ali kako financiranje nije teklo brzinom kojom smo se nadali, tako je prošlo nekoliko godina i neke stvari iz scenarija jednostavno je pregazilo vrijeme. To je izašlo na vidjelo kada sam krenula u probe s mladim glumcima. I jednostavno se nametnula potreba da se scenarij prilagodi tako da bolje komunicira s mladom publikom. Suradnja s Tomislavom Zajecom bila je zaista predivna jer je on, osim što je izvrstan pisac, divan čovjek. Otvoreno i transparentno smo komunicirali sve promjene i bilo mi je jako važno da u konačnici bude zadovoljan filmom. Scenarij je živo tkivo kojem je prirodno da se mijenja i transformira kroz različite faze radnog procesa i važno je da te transformacije budu podržane, kako od samog pisca, tako i od strane ostalih suradnika.



ZÉČU MASIP



ZŁOCI MARSIP

U filmu povlačite paralelu između nadolazeće stvarne poplave nabujale rijeke i poplave osjećaja kroz koju prolazi Marko. Je li ta usporedba nastala odmah na početku ideje o filmu ili je do nje došlo tijekom rada na priči?

Zajec je od početka prirodu tretirao jako živo i opipljivo, gotovo kao lik za sebe, a sveprisutna prijetnja od poplave ocrtavala je prijetnju za Slavena i Marka. Budući da se u jednom trenutku radnog procesa fokus prebacio na Marka, tako se prirodno nametnulo da kadrovi rijeke ilustriraju Markovo psihoemocionalno stanje. Dok u dramaturškom smislu ti kadrovi rijeke najavljuju i iduću etapu u filmu. Ukoliko obratite pažnju na vijesti o nadolazećim poplavama, koje se u tri navrata čuju na radiju, možete čuti da kroz vijesti također pričamo Markovu i Slavenovu priču. Dakle, prirodne nepogode i promjene usko su povezane s onim što naši likovi proživljavaju.

Koliko ste vreća s pijeskom potrošili za stvaranje zečjeg nasipa? Je li to bio najzahtjevniji produkcijski izazov?

Veliki zečji nasip kojeg vidimo u filmu, nalazi se u Brodarcima i posljednji je takav kod nas. To je nešto što bi u hrvatskim produkcijskim uvjetima bilo nemoguće izgraditi. U pripremama smo doznali da je u planu njegovo rušenje i postavljanje novog i učinkovitijeg sustava obrane od poplave, pa je spletom okolnosti najduži zečji nasip, u zenu svoje karijere, postao filmska zvijezda. Manje zečje nasipe i brane oko kuća gradili smo sami i prema potrebi selili po selu, s jedne lokacije snimanja na drugu. Jedan od većih izazova bila je upravo rijeka – vodostaj se mijenjao iz dana u dan i morali smo prilagođavati neke od scena onome što nam je priroda priredila tog dana. Neočekivano, jedan od prizora koje nam je bilo najteže snimiti je pas koji laje, jer se u međuvremenu toliko navikao na nas da je samo mahao repom kad bi nas vidio. Na kraju smo to jedva snimili. Kada se radi u financijski zahtjevnijim uvjetima jako je važno imati najbliže suradnike kojima je zaista stalo do filma. Ovdje moram istaknuti izvršnog producenta Hrvoja Pervana koji je imao vrlo zahtjevan zadatak, scenografkinju Tajanu Čanić Stanković i kostimografkinju Senu Orb koje su od prvog čitanja scenarija bile uključene punim srcem, kao i za mene jednog od najvažnijih suradnika, pomoćnika režije i jednog od producenata Kinorame, Dragana Jurića. Tu je, naravno, i direktor fotografije Marko Brdar. I nakon snimanja uslijedili su izazovi. Zbog određenih rokova koje smo imali,

proces montaže i ukupne postprodukcije bio je datumski strogo zadan i nismo imali mnogo vremena. Morali smo biti relativno brzi. Tu su važnu ulogu odigrali montažer Slaven Zečević, s kojim sam surađivala i na prethodnom filmu, te dizajner zvuka Julij Zornik. Uvijek je dobar osjećaj kada svoje „suborce“, nakon završetka cijelog procesa, priželjkuješ i na idućem filmu.

„Zečji nasip“ je većinom snimljen iz ruke, uz krupne, pomalo klaustrofobične planove, koji odražavaju nemir u glavnim likovima. Kako ste se s direktorom fotografije Markom Brdarom odlučili na takav prikaz?

Gotovo od samog početka osjećala sam da film traži te dvije stvari: kameru iz ruke i gotovo neprestanu blizinu glavnim likovima. Markov rad oduvijek izuzetno cijenim a njegov jedinstveni senzibilitet i rukopis bili su upravo ono što je naš film trebao. Proveli smo puno vremena razgovarajući o scenariju i svakoj sceni, a u zadnjim fazama priprema Marko je bio prisutan na većini glumačkih proba što se pokazalo od neprocjenjive važnosti. Njegov doprinos je golem.



Što ste prepoznali u glavnim glumcima, Lavu Novoselu i Andriji Žuncu, da ih odaberete za likove izuzetne kompleksnosti na čijim emocijama leži film?

Cijeli proces audicija bio je vrlo zanimljiv i potvrdio mi je koliko je ovakav film potrebno i važno snimiti. Napravila sam otvoreni poziv za mlade i prijavilo se tristotinjak kandidata. Prije početka audicije održala sam grupne Zoom sastanke u kojima sam predstavila temu i sadržaj filma i zamolila ih da, ukoliko netko ima problem, odmah odustane. Dio mladih ljudi, i djevojaka i mladića, to je odmah i učinio, što me učvrstilo u mišljenju da je važno ispričati ovu priču. Ključ po kojem osobno najbolje funkcioniram je intuicija, a u glumicu ili glumca moram se zaljubiti na jedan specifičan način i moram osjetiti da možemo jako otvoreno komunicirati te da kroz zajednički rad možemo pomicati određene granice. Andrija Žunac ubrzo je postao „moj“ Slaven bez konkurencije. Andrija nosi taj jedan šarmantni bunt i otvorenost, a njegove oči pričaju priču za sebe. Za ulogom Marka morala sam duže tragati. Lav se na audiciju nije prijavio jer je na ADU, na studiju glume, pravilo da studenti prve i druge godine ne smiju snimati izvan Akademije (zbog toga smo na kraju snimanje morali pomaknuti u period kada nemaju nastavu). U tom trenu bio je, kao i Andrija, na prvoj godini i htio je ostati posvećen studiju. Ali kako život često slaže kozmičke puzzle na lude načine, tako sam Lava primijetila u gledalištu na jednoj predstavi i čim sam ga ugledala, pomislila sam da bi mogao biti Marko. Pozvala sam ga na audiciju i

potvrdio se kao najbolji mogući izbor. Andrija i Lav su odmah imali predivnu glumačku kemiju, oni su i kolege s klase i dovoljno dobro se znaju, pa je od početka to bio olakšavajući faktor. Kroz proces proba, koji je trajao oko 7 mjeseci, gradili smo međusobno povjerenje i temeljito se pripremali. Pripreme su zaista ključan dio rezultata.

Jeste li o glumcima za uloge roditelja počeli razmišljati tek nakon odabira mladih glumaca ili ste to radili istodobno?

Prvo su bili odabrani mladi glumci, a zatim odrasli. To se činilo kao logičan poredak. Tanju Smoje sam zapazila davno, kada sam asistirala na filmu „Kosac“ Zvonimira Jurića. Iako je tamo imala jako malu ulogu, potpuno me zaintrigirala i znala sam da je to glumica s kojom želim raditi, samo se trebala otvoriti prilika – i otvorila se nakon 10 godina. Tako da sam Tanji prvoj ponudila ulogu među odraslim glumcima. Tanja igra Markovu mamu Vanču. Za ulogu Slavenove mame Alenke, u početku sam razmatrala glumice u kasnim 40-tima, iz nekog sam razloga imala tu fiksaciju, sve dok na jednoj probi Andrija nije ispalio „ja bi da mi Alma Prica igra mamu“ i to je bilo toliko točno da nam ništa drugo više nije bila opcija. Alma, koju neizmjereno cijenim i volim, je na sreću pristala. Markovog oca, čija je uloga od izuzetne važnosti u filmu, sjajno je odigrao Filip Šovagović koji se zadnji pridružio našem timu i odlično uklopio. Svih ovih troje iskusnih glumaca bezrezervno su podržavali Lava i Andriju, što je zaista važno za mlade glumce.

Kako je bilo raditi s Leonom Grgićem koji igra Markovog brata Fiću?

Raditi s djetetom s Down sindromom je jednako zahtjevno kao raditi s bilo kojim drugim djetetom. Nema dobrog rezultata bez priprema prije snimanja, a na samom snimanju je važno voditi računa da se snimi sve što je potrebno prije nego dijete izgubi koncentraciju i fokus. Jer jednom kada se umori, kada mu dosadi, dijete je teško motivirati da snima dalje. Sretna okolnost je bila ta što je Leon Lava prihvatio od prve sekunde upoznavanja i njih dvojica su izgradili predivan prirodan odnos, što se u filmu jako i osjeti. Leon je bio velika inspiracija svima nama. Njegova autentičnost nas je konstantno vraćala u sadašnji trenutak i svi smo imali osjećaj da smo oplemenjeni iskustvom rada s njim. Ujedno, potvrdio se kao odličan glumac bez kojeg film ne bi bio isti.



ZEGUI MASIP

Film je nastao zajedničkom proizvodnjom produkcijskih kuća iz Hrvatske, Slovenije i Litve – iz pozicije redatelja, da li vam je to bila otegotna ili olakšavajuća okolnost?

Iz pozicije redateljice, svakako je olakšavajuća okolnost kada priželjkuješ suradnika koji državljanstvom pripada koprodukcijskoj zemlji, pa se dogodi najbolja moguća matematika. Kao što je u ovom slučaju s Markom Brdarom, s kojim bih radila neovisno o koprodukciji sa Slovenijom. Suradnja koje sam se malo bojala je ona sa skladateljem, koji je u našem slučaju iz Litve. Jer biraš jako važnog suradnika kojeg ne poznaješ i ne možeš pretpostaviti kako bi proces mogao teći. Proces u kojem je jedna od ključnih stvari ono neopipljivo, a to je podudaranje senzibiliteta i sposobnost skladatelja da razumije (često neartikuliran) jezik redatelja – u ovom slučaju moj. Naša koproducentica leva je pripremila više prijedloga među kojima se nalazio i Domas Strupinskas čiji me rad najviše privukao. Tu suradnju, na opće zadovoljstvo, svrstavam među najljepše i najznačajnije. Koprodukcije su nam postale jako važne, a budući da je Ankica od početka tvrdila da je ovo film koji će dobro komunicirati na tržištu širem od našega, odabrala je koproducente koji su prepoznali i njegovu ljepotu i njegovu važnost, te su Aleš i leva bili veliki navijači i značajna podrška u cijelom procesu. Kada smo film predstavljali u Industry programu filmskog festivala Karlovy Vary kao work in progress, reakcije sudionika i interes za naš film potvrdile su nam njegov međunarodni

potencijal – što nas iznimno veseli. Tamo nam se priključio naš međunarodni prodajni agent, Cosimo Santoro.

U hrvatskoj je kinematografiji gotovo na prste jedne ruke moguće nabrojati filmove o istospolnim ljubavima. Vjerujete li da će se to promijeniti?

Primjećujem da se nove generacije zadnje vrijeme sve češće bave temom istospolne ljubavi u svojim kratkim filmovima. Vjerujem da će tim slijedom nastati i neki dugometražni filmovi – nadam se odlični.



ZOLA KINSHIP



ČEJEN ČERNIĆ ČANAK

Čejen Černić Čanak diplomirala je filmsku i TV režiju na Akademiji dramske umjetnosti Sveučilišta u Zagrebu. Nakon što je režirala kratke igrane, dokumentarne i animirane filmove, debitirala je dugometražnim igranim filmom za djecu „Uzbuna na Zelenom Vrh“ čiji je scenarij prema romanu Ivana Kušana napisala Hana Jušić. Za svoj rad na tom filmu nagrađena je Brezom za najboljeg debitanta na Pulskom filmskom festivalu, a uz sjajnu gledanost u hrvatskim kinima, prikazan je na više od 25 festivala i prodan na cijeloj niz teritorija, među kojima su SAD, Kanada, Kina, Njemačka, Austrija i Malezija. „Zečji nasip“ za koji je scenarij napisao Tomislav Zajec je njen drugi dugometražni igrani film.

IZBOR IZ FILMOGRAFIJE

- 2025. Zečji nasip / Sandbag Dam dugometražni igrani film, 88 min
- 2022. Majmunska posla / Monkey Business, kratki igrani film, 15 min
- 2020. Skretanje / Lurch kratkometražni igrani film, 16 min (zajednička režija s Jasnom Nanut i Juditom Gamulin)
- 2019. Zeko / Bunny Situation kratki igrani film, 15 min
- 2017. Uzbuna na Zelenom Vrh / The Mystery of Green Hill dugometražni igrani film, 81 min
- 2013. Cura koja je voljela bajke / The Girl Who Loved Fairy-Tales kratkometražni animirani film, 4 min



TOMISLAV ZAJEC

Tomislav Zajec rođen je 1972. godine u Zagrebu, gdje je diplomirao dramaturgiju na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu. Zaposlen je kao izvanredni profesor na Odsjeku za dramaturgiju na Akademiji dramske umjetnosti, a uz to vodi dramske i scenarističke radionice u Zagrebu i Splitu. Autor je dvanaest originalnih dramskih tekstova, postavljenih u Hrvatskoj i inozemstvu. Drame su mu izvođene u Zagrebu, Splitu, Varaždinu, Dubrovniku, Ljubljani, Beogradu, Sarajevu, Novom Sadu, Londonu, Buenos Airesu, Trstu, Varšavi, Glasgowu, Bradfordu, Norwichu, Bukureštu, Braili i Ipswichu. Piše romane, poeziju, scenarije te je autor brojnih adaptacija, dramaturgija i dramaturgija u kazalištima, a radi i kao dramaturg-vanjski suradnik Zagrebačkog kazališta mladih. Napisao je priručnik za dramsko pisanje „Pravila igre“ (2012.). Uvršten je u više hrvatskih i inozemnih antologija proze, poezije i drame. Za dramu „Trebalo bi prošetati psa“ nagrađen je Grand Prixom na 29. Journées de Lyon des Auteurs de Theatre u Lyonu 2018. godine. Šesterostruki je dobitnik državne nagrade za dramsko djelo Marin Držić, dvostruki je dobitnik Nagrade Marul Festivala hrvatske drame i kazališta Marulićevi dani, dobitnik je Nagrade Hrvatskog glumišta, Nagrade Darko Gašparović Međunarodnog festivala malih scena Rijeka te drugih nagrada za književni, scenaristički i dramaturški rad.



LAV NOVOSEL

Lav Novosel rođen je 2002. u Zagrebu. Od malena je pohađao dramski studio ZKM-a kao i glazbenu školu Elly Bašić, smjer klavir. Na kazališnim daskama debitirao je 2018. ulogom Ferija Ača u predstavi „Junaci Pavlove ulice“ (redateljica Lea Anastazija Fleger). 2021. odigrao je ulogu Spartanskog veleposlanika u predstavi INK-a „Lizistrata“ (redatelj Manfred Schweigkofler). U dugometražnom filmu debitirao je 2023. ulogom Ivana u filmu „Hotel Pula“ redatelja Andreja Korovljeva. Igrao je u više kratkometražnih studentskih filmova. Osim glumom bavi se i glazbom – pjeva, te svira klavir i gitaru. Do sada je nastupao kao solo izvođač te kao dio glazbeno – scenskih događanja. Svoje vještine rado usavršava na glumačkim i glazbenim radionicama. Od 2022. sinkronizira animirane i igrane likove u filmovima uglednih svjetskih produkcijskih studija. Studij glume na ADU u Zagrebu upisao je 2022. i sada je student 3. godine prijediplomskog studija. Uloga Marka u filmu „Zečji nasip“ redateljice Čejen Černić Čanak prva mu je glavna uloga u dugometražnom igranom filmu.



ANDRIJA ŽUNAC

Andrija Žunac rođen je 2001. u Zagrebu. Za sebe voli reći da je unuk, sin, brat i sramežljivac. Osim glumom, rado se bavi i glazbom i sportom. Još kao dijete glumio je u kratkim igranim filmovima, što se nastavilo i u studentskim danima. U kratkometražnim igranim filmovima „Rijeka“ i „Zora“ redatelja Krasimira Gančeva, koje je producirala Hrvatska radiotelevizija (HRT) u suradnji s Europskom unijom radiotelevizija (EBU), odigrao je glavne uloge. Sinkronizirao je animirane filmove i serije. U kazalištu je debitirao 2015. odigravši glavnu ulogu Emila u predstavi „Emil i detektivi“ redatelja Milana Trenca, a na velikom platnu debitirao je u filmu „Pamtim samo sretne dane“ redatelja Nevija Marasovića, koji je premijerno prikazan 2023. na Pulsom filmskom festivalu. Studij glume upisao je 2022. na Akademiji dramske umjetnosti Sveučilišta u Zagrebu gdje je sada na završnoj godini prijediplomskog studija. U filmu „Zečji nasip“ redateljice Čejen Černić Čanak utjelovio je Slavena.

EKIPA

ULOGE

Marko: Lav Novosel
Slaven: Andrija Žunac
Fićo: Leon Grgić
Petra: Franka Mikolaci
Vanča: Tanja Smoje
Alenka: Alma Prica
Franjo: Filip Šovagović
Ivan: Luka Baškarad

EKIPA

Redateljica
Scenarist
Producenti
Koproducenti
Pridruženi producenti

Direktor fotografije
Montažer
Skladatelj
Scenografkinja
Kostimografkinja
Dizajner zvuka

Čejen Černić Čanak
Tomislav Zajec
Ankica Jurić Tilić, Hrvoje Pervan, Dragan Jurić
Ieva Norvilienė, Aleš Pavlin, Andrej Štritof
Marija Stojanović, Milan Stojanović,
Maja Popović Milojević, Marija Dimitrova
Marko Brdar
Slaven Zečević
Domas Strupinskas
Tajana Čanić Stanković
Selena Orb
Julij Zornik

Produkcija

Kinorama (Hrvatska), Tremora (Litva),
Perfo Production (Slovenija)

Uz potporu

Hrvatski audiovizualni centar, Filmski centar
Litve, Slovenski filmski centar, Viba Film Studio,
Kreativna Europa - Media, HRT

KINORAMA

Kinorama je zagrebačka produkcijska kuća osnovana 2003. godine. U dvadeset godina postojanja proizvela je 40 dugometražnih igranih filmova, cijeli niz kratkih filmova i 4 televizijske serije. Kinoramini su filmovi prikazivani i nagrađivani na najprestižnijim festivalima, poput Cannesa, Berlina, Venecije, Karlovyh Vary, Toronta, a posljednja proizvedena serija nagrađena je kao najbolja u Lilleu, Sarajevu i Beogradu. Kinoramina producentica Ankica Jurić Tilić nagrađena je prestižnom nagradom Eurimagesa na svečanosti Europske filmske akademije u Berlinu 2019. godine. Kinorama surađuje i s etabliranim i s novim autorima, velik dio njenog kataloga čine debitantski filmovi, a projekti koje razvija često nastaju po književnim predlošcima domaćih autora.

ZEČJI NASIP

88'
© KINORAMA, TREMORA, PERFO
Hrvatska-Litva-Slovenija 2025.



KONTAKT PRODUKCIJA

Kinorama - Ankica Jurić Tilić
ankica@kinorama.hr
+385 98465576
www.kinorama.hr

KONTAKT SVJETSKI PRODAJNI AGENT

THE OPEN REEL – Cosimo Santoro
cs@theopenreel.com
+39 340 494 0351
www.theopenreel.com

MEĐUNARODNI PRESS

MADAVENUE PR – Eva Herrero
eva@madavenue.es
+34 649 70 68 07
Luca di Leonardo
lucadileonardo@gmail.com
+34 693 68 95 63

HRVATSKI PRESS

MADISON CONSULTING – Josip Jurčić
josip.jurcic@madison.hr
+385 99 313 4854